

הגבול בא לקחת את בנה מבית החולים אל המעצר. כשניסתה להוריד את בנה היכה אותה. לדבריה, הקצין ופצע אותה. משמאל: אבי העצור, שעבאן.

החייל היכה אותי! ספרה ג'א מילה עטא

ללה, אמו של אכרם (בתמונה מימין). קצין מישמר

האוטובוסים הערביים, שהיו עדים למהלך האירוע. מתחקיר זה מתברר: א. לא היה שימוש בכוח ו/או התעללות ביושבי האוטובוס. כוחות הביטחון לא ידעו פעלו לפי הנהלים הקיימים לאירוע מסוג זה, כולל הירי שבוצע בהתאם להוראות ושכתוצאה ממנו נפצעו מנתזים המישה צעירים.

ב. האוטובוסים לא נעצרו באופן שרירותי, אלא על בסיס מידע מוקדם. שלפיו בין הצעירים האוטובוסים, היו מיספר מסיתים שהתכוונו לארגן מהומות והפגנות במיגרה הערבי בתוך תחומי ישראל.

ג. הורדת הצעירים מהאוטובוסים והובלתם למיגרה חתיה סמוך ולא לבניין המימשל, כפי שטענו, נועדה כדי להפריד בין המסיתים לשאר הצעירים.

ד. הירי, עלידי קצין מג"ב, התבצע רק כאשר הצעירים החלו רצים לעבר קצין מישמרהגבול במקום, תוך השמעת קולות ואיומים שיהרגו אותו. כאשר להערכת הקצין נשקפה לו סכנת חיים, ירה אחת באוויר ושני כדורים לעבר הקרקע. בעיקבות הירי עצרו המתפרעים, כאשר חלקם בורחים מהמקום וחלקם חוזרים לאוטובוסים. כתוצאה מהירי נפצעו קל מנתזים חמישה מנוסעי האוטובוסים.

ה. כאמור, מהלך האירועים זה אומת הן מתחקיר אנשי מישמרהגבול והן מעדות נהגי האוטובוסים שהיו במקום כל מהלך האירוע.

בעיקבות האירוע נעצרו שלושה מהחשודים, כמסיתים שניסו לתקוף את קצין מישמרהגבול והועברו להמשך חקירה.

אחד מהעצורים נעצר בבית החולים, רק אחרי שניתן אישור לכך ממנהל בית החולים ועוברת היא כי בחור נוסף שרצו לקחת אותו לחקירה, לא נעצרו מכיוון שמנהל בית החולים לא אישר. אילו היה אירוע כזה מתרחש בתוך תחומי הקו הירוק בין יהודים, היתה הארץ מוזעזעת. העיתונים היו יוצאים למחרת ככותרות ראשיות, היו שולחים כתבים לשטח לאסוף עדויות. אך האירוע התרחש כלפי ערבים, פליטים מעבר לקו הירוק, כשהעיר תונים והטלוויזיה עושה, כאלו בכור נה, יד אחת כדי להשתיק את העניין. הדבר נגמר בהודעה היבשה של המקורות הביטחוניים: "כמו בכל אירוע של הפרות סדר והתפרעות שבו יש שימוש בנשק חם, ערכו כוחות הביטחון תחקיר מקיף..."

אירועים מסוג זה הפכו לשיגרה משעממת. מה זה חשוב אם נפצעו עוד כמה ערבים (שברוב המכריע של המקרים אין להם אפילו שם). ענת סרגוסטי

וטיפולים וכי הוא אינו יכול עדיין לשחרר אותו. ואז הם חזרו שוב להדר, הביאו כיסא גלגלים ולקחו את אכרם בכוח. כשהם הורידו אותו מהמיטה, התחיל לדרת לו רם. הוא היה עדיין פצוע.

ער כאן סיפורו של עטאללה, אביו של אכרם הפצוע. סיפוריהם של כל נוסעי האוטובוסים חוזרים על עצמם. הגירסות דומות מאוד.

היריעות שהופיעו בעיתונים בישראל היו קצרות. רווח על אירוע שבו נתקלו כוחות הביטחון בקבוצת נערים מדהישה ושכמהלכו נפצעו חמישה איש.

תגובת כוחות הביטחון היתה יבשה ויכולה היתה להתאים לכל אירוע אחר המתרחש בשטחים הכבושים: "כמו בכל אירוע של הפרות סדר והתפרעות, שבו יש שימוש בנשק חם, ערכו כוחות הביטחון תחקיר מקיף של נסיבות והשתלשלות האירועים.

תחקיר זה כלל בין השאר את אנשי מישמרהגבול וכן את נהגי

התקרית. בא קצין של מישמרהגבול עם שישה חיילים. הוא רצה לקחת את אכרם למעצר. אך הרופא המטפל בו לא הסכים. הוא הסביר לקצין שהבחור פצוע וכי הוא צריך לעבור ניתוח. אחרי ויכוחים איתנו ועם הצוות הרפואי הם ויתרו.

בפעם השניה הם באו ביום החמישי כצהריים. בא הקצין בשם חיים, אותו הקצין שירה בהם. הוא הופיע מלווה בחיילים ובשוטרים בשלוש מכוניות. חלקם נשארו בחוץ וחלקם נכנסו איתו פנימה לתוך החדר.

בחדר היינו כל המישה: אני ואמו ואחיו. הוא התחיל לצעוק שהוא רוצה שכולם יצאו החוצה.

יצאנו החומה והם סגרו את הדלת. מבעד לדלת שמענו כל מיני צעקות. לא הכנו מה הם מדרכים בריוק. רק שמענו צעקות.

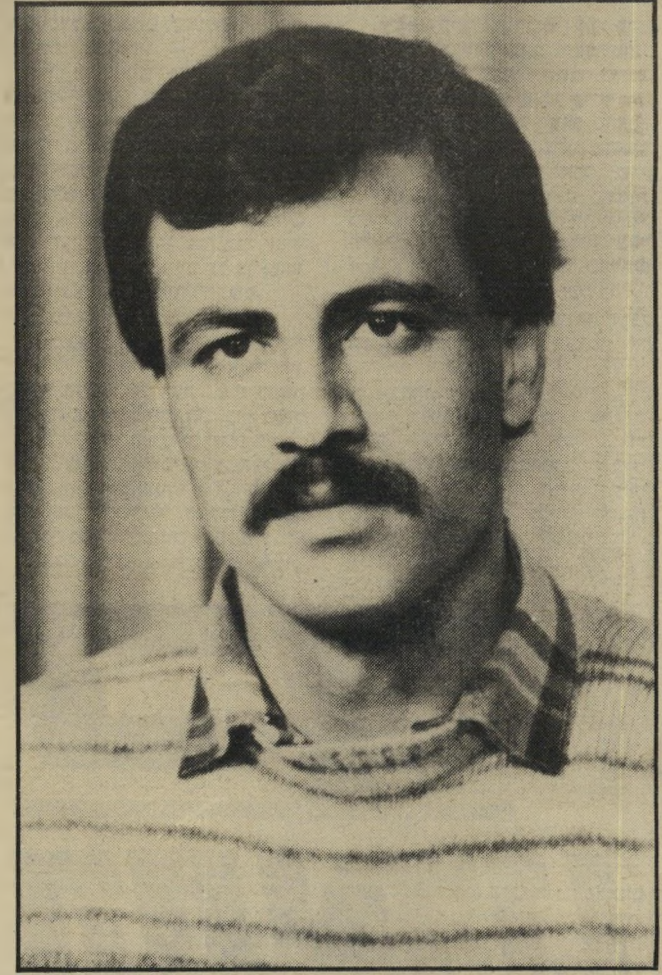
אחרי רבע שעה יצא הקצין והשאר שני חיילים לשמור על הדלת. הוא הלך לרופא ואמר לו שהוא רוצה לקחת את אכרם. הרופא הסביר לו שהבחור צריך לעבור ניתוח צילומים

נחזים בבטן הילדה פאטמה חסיין (12) נפצעה בבטנה מנתזי הכדורים. פאטמה הובלה לבית החולים, שם נחקרה עלידי אנשי מישמרהגבול ושחררה רק כעבור שלושה ימים.

התרגונו. הילדים הקטנים התחילו לבכות וכולם ירדו ביחד למטה, כשהם שואלים את הקצין לאן הוא לוקח את הבחורים הצעירים. הוא לא ענה, הוא פשוט דרך את הרובה שלו והתחיל לירות, ואז נפצעו פאטמה הילדה ועוד ארבעה בחורים צעירים. הם נפלו על הארץ וירד להם הרבה רם. אנחנו נבהלנו ורצינו לקחת אותם לבית החולים. הקצין, חיים שמו, פשוט ירה בבחורים אחד אחד. ראשון נפצע חאלד מחמוד איברהים (20), אחריו צאבר תאיים עצבון (20) מבית צחור. אחריו ירה באכרם שעבאן עטאללה (23) מדהישה, אחריו במחמוד אסג'ארי (18) ולבסוף בפאטמה חסיין בת ה-12. הוא

בית צחור. הטיוול היה מתוכנן ליום אחד, לאזור חיפה והכרמל. כשהגיעו למחסום הצבאי שליך קברירחל, כך סיפרו, עצרו אותם חיילי מישמרהגבול במקום וביקשו מהם להישאר באוטובוסים. הם שאלו אם יש בידיהם אישור מן המימשל הצבאי לנסוע לתוך תחומי מדינת ישראל. "מכיוון שהתכוונו לנסוע רק ליום אחד", אמרו הצעירים במחנה הפליטים, "ולא התכוונו להישאר שם כלילה, ידענו שלא דרוש רשיון." אבל הטיעון הזה לא עזר. החיילים עיכבו את האוטובוסים כמשך שעותיים. הם ברוק את נוסעי האוטובוסים אחד אחד, וערכו בדיקה של תעודות הזהות

פצוע ועצור אכרם שעבאן עטאללה. בן 24, נפצע בין רגליו ובמותניו. הוא נלקח הישר אל המעצר. לדברי המישה לא אישר זאת הרופא. מכיוון שנדרשו לו עוד טיפולים.

גם ירה לכיוון האוטובוס וכמה שמשות נשברו. "הקצין לא נתן לנו להתקרב לפצועים כדי לקחת אותם לטיפול, לכן היינו צריכים לעבור בכוח. שאר האנשים נלקחו לבניין המימשל הצבאי, שם לקחו את

שבדיהם. ואו החליטו לקחת את כולם למימשל הצבאי בבית לחם. אחרי רבע שעה בבניין המימשל, אמר להם המושל הצבאי שאין מה לעצור אותם וכי הם יכולים לחזור למחסום הצבאי. הם חזרו לשם שוב, בליווי ג'יפ של

הוא פשוט דרך את הרובה שלו והתחיל לירות. הילדה עוד ארבעה בחורים נפלו על הארץ..."

הפרטים שלהם ומאוחר יותר קראו לכמה מהם לחקירה. הפצועים הובלו לבית החולים על שם המלך חוסיין בבית ג'אלה. ביום החמישי באו אנשי מישמרהגבול, אנשי מישמרהגבול ואנשי המינהל האזרחי, כדי לגבות עדויות מן הפצועים. הם גם באו כדי לעצור את אכרם שעבאן עטאללה, שהיה פצוע מנתזים בין רגליו ובמותניו. סיפר שעבאן עטאללה אלי-עיסא, אביו של אכרם, שהיה נוכח בבית החולים כאשר באו לשם כוחות הביטחון: "בפעם הראשונה הם באו ביום השלישי בערב, כמה שעות אחרי

מישמרהגבול, והחיילים ביקשו מן הבחורים לרדת מן האוטובוס. "הכל נעשה תוך צעקות ואיומים", סיפר אחד הבחורים מדהישה. "החיילים אפילו היכו ובעטו כאלה שירדו למטה וחיכו בשמש. היה יום חם ואנחנו לא הכנו למה הם עוצרים אותנו. גם בשנה שעברה אירגנו טיוול כזה ולא היה דרוש שום רשיון מן המימשל, כדי לעבור את הקו הירוק. החיילים אפילו איימו שיירו עלינו, אם לא נעשה מה שהם אומרים לנו. אחרי כך שמענו שהם מבקשים תגיבורת, שישלחו להם עוד חיילים לעזרה. "ואו, כשהוא בא לקחת את הבחורים מן האוטובוס השלישי, כל האנשים